

Ако се появи мечката и започне да ръмжи, на къде ще бѣга? Въ коя дупка ще се крие? Тревога напълни мъничкото сърдце.

— Не трѣбваше да бѣгамъ отъ кѣщи. Ахъ, каква глупостъ сторихъ! Дѣдо Иванъ е много добъръ човѣкъ. Той щѣше да ми прости.

Нѣщо запращѣ въ мрачината. Ането скочи, впи очи, ала не видѣ нищо. Още повече се изплаши. Озърна се безпомощно наоколо. Тогава една спасителна мисълъ светна въ главичката му. Подскочи нагоре, хвана се за единъ клонъ и завчасъ се покатери на дървото. Сгуши се между клонитѣ. Притихна. Месечината се роди отъ мрака и трѣгна къмъ Ането. Нейната свѣтлина донесе спокойствие и сънъ. Малката гостенка на гората опрѣ главата си между два клона и заспа дълбоко.

А будното кученце шито върху престилката си рече:

— Срамота е такъвъ юнакъ като мене да се бои отъ нѣкаква горска мечка. Мечка страхъ, менъ не страхъ!

И скочи на земята. До полунощъ се разхожда като стражъ и пази заспалата си кака. Когато падна росата, то си накваси крачетата и жбитѣ му започнаха да тракатъ отъ хладъ. Потърси нѣкѣде сушина и се мушна подъ най-близкия храстъ. Тамъ въ една затоплена дупка спѣха три зайчета. Кученцето се наврѣ между тѣхъ, затвори си очитѣ и взе да мърка.

(Изъ новата детска повестъ „Ането“)

А. Каралийчевъ

ПѢСЕНЬ ЗА ХЛѢБА

Малко птиче
медс niche
викомъ вика,
чурулика:
— Чуйте, хора,
грѣй на двора
слѣнце златно
благодатно.
Хай, станете
че идете
съсъ ралата
по нивята.

Хей, дечица,
грѣй зорница,
стига спяхте
и лежахте.
Хайде, мили,
съ нови сили
вий идете,
та учете
въвъ школото
край селото.
Вий, девойки,
пѣснопойки,

я станете
омѣсете
топли пити
въвъ нощвитѣ.
Всички, всички,
като птички
се трудете
зиме-лѣте,
че трудъ трѣба
зарадъ хлѣба!

Атанасъ Душковъ